

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 646

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 9 septembrie 2011

SUMAR

Pagina	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România 2-3	Decizia nr. 815 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 112 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 30 și art. 35 din Codul familiei 15-16
Decizia nr. 794 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente 3-7	Decizia nr. 816 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 175/2010 pentru modificarea Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari 17-18
Decizia nr. 796 din 16 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente 7-9	Decizia nr. 818 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 19-20
Decizia nr. 811 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale 9-10	Decizia nr. 820 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și (11) și art. 3 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și a prevederilor acestei ordonanțe în ansamblul său 20-22
Decizia nr. 812 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) lit. a) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului 10-12	Decizia nr. 821 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 584 din Codul civil 22-23
Decizia nr. 813 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza a doua din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției 12-13	Decizia nr. 822 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe 23-24
Decizia nr. 814 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1, 4 și 5 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat 13-15	Decizia nr. 823 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 1169 și art. 1173 alin. 1 din Codul civil 24-26
	Decizia nr. 824 din 21 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice 26-27
	Decizia nr. 901 din 30 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente 27-32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 785

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Rafiq Azam în Dosarul nr. 5.613/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se justifică reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.613/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România**, excepție ridicată de Rafiq Azam într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva măsurii returnării sub escortă și a măsurii interdicției intrării pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate îngrădesc libertatea individuală garantată prin art. 23 din Constituție și dreptul de liberă circulație consacrat de art. 25 din Legea fundamentală, fiind în contradicție și cu dispozițiile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care statuează cu privire la dreptul la libertate și siguranță.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege ce formează obiectul acesteia nu încalcă libertatea de circulație sau pe cea individuală, ci stabilesc doar condițiile de exercitare a acestora, precum și sancțiunile corespunzătoare nerespectării lor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 87 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 87 alin. (1) lit. b): „(1) *Îndepărtarea sub escortă se realizează, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, de către personalul specializat al Oficiului Român pentru Imigrări, pentru următoarele categorii de străini: (...)*

b) care au trecut ilegal frontiera de stat;”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia își rezumă critica la afirmația că prevederile art. 87 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 îngrădesc anumite drepturi și libertăți garantate de Constituția României și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Or, în jurisprudența sa, reprezentată, de exemplu, de Decizia nr. 1.374 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 30 noiembrie 2010, sau Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Curtea a reținut că simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că „*sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți*”.

Prin urmare, având în vedere că nu este îndeplinită condiția motivării, cuprinsă în art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Rafiq Azam în Dosarul nr. 5.613/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 794
din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Elisaveta Catea în Dosarul nr. 4.500/105/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului nr. 4.100D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocatul Mihaela Catea, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 4.142D/2010, nr. 4.220D/2010, nr. 4.221D/2010, nr. 4.245D/2010, nr. 4.316D/2010, nr. 4.368D/2010,

nr. 4.369D/2010, nr. 4.372D—4.375D/2010, nr. 4.384D/2010, nr. 4.425D—4.427D/2010, nr. 4.507D/2010 și nr. 4.547D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Mihail Rășcanu, Ion Constantin Rășcanu și Ileana Raluca-Măriuca Rășcanu în Dosarul nr. 3.309/62/2010 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Aurica Ciobanu în Dosarul nr. 1.306/103/2010 al Tribunalului Neamț — Secția civilă, de Horia Scridon și Maria Pinciuc în Dosarul nr. 1.227/85/2010 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă, de Cristian Constantin Dumitru Țaroveanu în Dosarul nr. 7.263/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția civilă, de Ion Delescu în Dosarul nr. 26.434/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, de Senia Popoviciu în Dosarul nr. 2.653/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Mariana Turdean și Ovidiu Mihail Turdean în Dosarul nr. 1.415/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Ionela Beke în Dosarul nr. 3.921/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Elvira-Ioana Dărăban în Dosarul nr. 3.682/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Vironica Penea, Călin-Valeriu Penea și Carmen-Teodora Jucan în Dosarul nr. 1.975/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Ioana-Stela Cicoș-Iancu în Dosarul nr. 2.098/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Tudora Cioțev în Dosarul nr. 25.308/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, de Alexandru Barabás în Dosarul nr. 488/119/2010 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Mihail Rășcanu, Ion Constantin Rășcanu și Ileana Raluca-Măriuca Rășcanu în dosarele nr. 2.060/62/2010 și nr. 3.399/62/2010 ale Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Sabina Opriceană în Dosarul nr. 6.697/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția civilă și de Petre

Miroiu în Dosarul nr. 5.206/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția civilă, în cauze civile având ca obiect pretenții solicitate în temeiul Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

La apelul nominal răspunde, pentru autorii excepției Mihail Rășcanu, Ion Constantin Rășcanu și Ileana Raluca-Măriuca Rășcanu, avocatul Iona Lorentz, cu delegație depusă la dosare. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra Dosarului nr. 4.220D/2010 și Dosarului nr. 4.373D/2010 și arată că părțile Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Neamț și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Cluj au depus note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 4.100D/2010, nr. 4.142D/2010, nr. 4.220D/2010, nr. 4.221D/2010, nr. 4.245D/2010, nr. 4.316D/2010, nr. 4.368D/2010, nr. 4.369D/2010, nr. 4.372D—4.375D/2010, nr. 4.384D/2010, nr. 4.425D—4.427D/2010, nr. 4.507D/2010 și nr. 4.547D/2010, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentanții părților prezente, precum și cel al Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.142D/2010, nr. 4.220D/2010, nr. 4.221D/2010, nr. 4.245D/2010, nr. 4.316D/2010, nr. 4.368D/2010, nr. 4.369D/2010, nr. 4.372D—4.375D/2010, nr. 4.384D/2010, nr. 4.425D—4.427D/2010, nr. 4.507D/2010 și nr. 4.547D/2010 la Dosarul nr. 4.100D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului autorului excepției Elisaveta Cateea, care susține admiterea excepției de neconstituționalitate, pentru considerentele expuse pe larg în notele scrise aflate la dosar. Acesta arată că la data ridicării excepției de neconstituționalitate Curtea Constituțională nu se pronunțase asupra acesteia.

Avocatul autorilor Mihail Rășcanu, Ion Constantin Rășcanu și Ileana Raluca-Măriuca Rășcanu susține admiterea excepției astfel cum a fost formulată, arătând că dispozițiile legale criticate încalcă principiul egalității în drepturi, principiul neretroactivității legii și principiul separației puterilor în stat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.354/2010, prin care textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.500/105/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.**

Excepția a fost ridicată de Elisaveta Cateea cu prilejul soluționării apelului împotriva Sentinței civile nr. 791 din 8 iunie 2010, pronunțată de Tribunalul Prahova.

Prin Încheierea din 4 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.309/62/2010, prin Încheierea din 28 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 488/119/2010, și prin încheierile din 12 octombrie 2010, pronunțate în Dosarul nr. 2.060/62/2010 și

Dosarul nr. 3.399/62/2010, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Mihail Rășcanu, Ion Constantin Rășcanu și Ileana Raluca-Măriuca Rășcanu cu prilejul soluționării apelurilor împotriva sentințelor civile nr. 189 din 18 iunie 2010, nr. 195/S din 21 iunie 2010 și nr. 190/D din 18 iunie 2010, pronunțate de Tribunalul Brașov, și de Alexandru Barabás, cu prilejul soluționării apelului împotriva Sentinței civile nr. 689 din 24 iunie 2010, pronunțată de Tribunalul Brașov.

Prin Încheierea din 6 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.306/103/2010, **Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Aurica Ciobanu într-o cauză civilă având ca obiect Legea nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 30 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.227/85/2010, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Horia Scridon și Maria Pinciuc într-o cauză civilă având ca obiect despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 17 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.263/63/2010, prin Încheierea din 1 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.697/63/2010, și prin Încheierea din 28 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.206/63/2010, **Tribunalul Dolj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Cristian Constantin Dumitru Țaroveanu, Sabina Opriceană și Petre Miroiu în cauze civile având ca obiect despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 6 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 26.434/3/2010, și prin Încheierea din 8 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 25.308/3/2010, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Ion Delescu și Tudora Ciotev în cauze civile având ca obiect pretenții în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin încheierile din 19 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 2.653/117/2010 și nr. 1.415/117/2010, prin Încheierea din 6 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.291/117/2009, prin Încheierea din 1 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.682/117/2010, și prin încheierile din 15 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 1.975/117/2010 și nr. 2.098/117/2010, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.**

Excepția a fost ridicată de Senia Popoviciu, Mariana Turdean, Ovidiu Mihail Turdean, Ionela Beke, Elvira-Ioana Dărăban, Vironica Penea, Călin-Valeriu Penea, Carmen Teodora Jucan, Ioana-Stela Cicoș-Iancu în cauze civile având ca obiect pretenții solicitate în temeiul Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi, prin ipoteză, legală și temeinică raportată la legislația aflată în vigoare. Sunt invocate în acest sens Decizia Curții

Constituționale nr. 830/2008 și Decizia nr. 52/2007 pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii de către Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a stabilit că legea aflată în vigoare la data formulării cererii este aplicabilă în tot cursul procesului.

Principiul egalității în drepturi a cetățenilor este încălcat prin faptul că există persoane care au obținut deja hotărâri judecătorești definitive sau irevocabile în temeiul Legii nr. 221/2009, nemodificată, prin care statul a fost obligat la plata unor despăgubiri neplafonate, iar persoanele care au obținut în primă instanță despăgubiri sau care vor introduce în viitor acțiuni similare vor obține despăgubiri plafonate în raport cu cele deja acordate până la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010. Or, a face diferențiere între victimele comunismului, beneficiare ale legilor reparatorii, după unicul criteriu al obținerii sau nu a unei hotărâri judecătorești definitive constituie, în opinia autorilor, o evidentă inechitate.

Totodată, ordonanța de urgență criticată creează o situație discriminatorie cu privire la prejudiciul ce urmează a fi reparat, prin aceea că face o deosebire nepermisă în funcție de natura morală sau materială a prejudiciului. De asemenea, se creează o situație discriminatorie și față de persoanele private de libertate ca urmare a săvârșirii unor erori judiciare, care au posibilitatea de a obține despăgubiri neplafonate, pe calea prevăzută de art. 504 din Codul de procedură penală. Dispozițiile legale, care limitează cuantumul despăgubirilor morale, contravin și „Rezoluției 1.096 din 1996 a Consiliului Europei”, care recomandă ca despăgubirile pentru persoanele persecutate politic să nu fie inferioare sumelor ce se acordă în cazul celor arestați sau condamnați pe nedrept. Din perspectiva Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, prevederile art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 vin în conflict cu art. 5 paragraful 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la reparații al oricărei persoane care este victima unei arestări sau dețineri contrare dispozițiilor Convenției.

Autorii consideră că dispozițiile legale criticate încalcă și dreptul la un proces echitabil, deoarece limitează atribuțiile instanței de judecată, în sensul că la stabilirea întinderii cuantumului despăgubirilor aceasta trebuie să aibă în vedere o serie de elemente, precum: perioada de deportare, restrângerea dreptului la liberă circulație, suferințele fizice și psihice ce se răsfrâng asupra persoanei și a familiei sale.

Dispozițiile legale criticate, prin introducerea unor plafoane derizorii, ce se aplică inclusiv procedurilor judiciare în curs, încalcă dreptul la apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime și afectează dreptul la un proces echitabil, instituind o reală expropriere în ceea ce privește speranța legitimă a foștilor deținuți politici de a obține despăgubiri echitabile. Această expropriere este contrară noțiunii de „bun”, astfel cum aceasta rezultă din art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Pe de altă parte, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 este folosită de către stat ca un mijloc de intervenție într-un proces în care acesta este parte, ceea ce este de natură să rupă egalitatea de arme dintre părți.

Totodată, dispozițiile legale criticate sunt în contradicție cu principiul separației puterilor în stat, prin intervenția puterii executive în atribuțiile ce aparțin exclusiv puterii judecătorești, care sunt încălcate prin egalizarea, limitarea și chiar „normarea” suferințelor morale, constând în baremul impus de art. I pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

Actul normativ criticat pentru neconstituționalitate a fost adoptat fără a exista acea „situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată” și, prin introducerea plafoanelor specifice unei proceduri pur administrative, care se aplică inclusiv procedurilor judiciare în curs și care îngrădesc puterea de apreciere a judecătorului, sunt afectate drepturi fundamentale, contrar art. 115 alin. (6) din Constituție.

De asemenea, în opinia autorilor excepției, este încălcat principiul obligativității respectării legilor, deoarece prevederile legale criticate nu respectă principiul și norme de bază ale tehnicii legislative, astfel cum acestea sunt menționate în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, cu modificările și completările ulterioare.

Curtea de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că dispozițiile legale criticate creează situații juridice discriminatorii față de persoanele care au obținut hotărâri definitive, fiind încălcate art. 1, 4 și 16 din Constituție și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În opinia instanței judecătorești, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 limitează atribuțiile instanței de judecată în mod nejustificat la o serie de elemente, care se răsfrâng asupra persoanei și asupra familiei sale, considerente pentru care situațiile ce cad sub incidența acestui act normativ trebuie analizate fiecare după specificul său, fără a putea fi supuse unui etalon de plafonare.

Curtea de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 3.309/62/2010, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În dosarele nr. 488/119/2010, 2.060/62/2010 și nr. 3.399/62/2010, instanța judecătorească opinează în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 în raport cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, iar cu privire la celelalte critici de neconstituționalitate instanța judecătorească își exprimă opinia în sensul caracterului nefondat al acestora.

Tribunalul Neamț — Secția civilă apreciază că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt constituționale.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Tribunalul Dolj — Secția civilă își exprimă opinia în sensul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă dispozițiile art. 15, 16, 21 și 115 din Constituție.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă, în Dosarul nr. 26.434/3/2010, își exprimă opinia în sensul că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt constituționale. În Dosarul nr. 25.308/3/2010, Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 ca fiind întemeiată.

Tribunalul Cluj — Secția civilă, în dosarele nr. 2.653/117/2010 și nr. 1.415/117/2010, își exprimă opinia în sensul că prevederile a căror neconstituționalitate se solicită a se constata sunt în concordanță cu Constituția. În Dosarul nr. 3.921/117/2009, instanța judecătorească arată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată prin raportare la art. 115 alin. (6) din Constituție și neîntemeiată prin raportare la celelalte dispoziții invocate. În dosarele nr. 3.682/117/2010, nr. 1.975/117/2010 și nr. 2.098/117/2010, Tribunalul Cluj — Secția civilă arată că dispozițiile art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 conțin norme contrare art. 16 alin. (1) din Constituție și că dispozițiile ordonanței de urgență menționate nu contravin art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, notele scrise depuse la dosare, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, având următorul conținut:

— Art. I pct. I: „*Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».*”;

— Art. II: „*Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 privind statul român, ale art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, ale art. 11 alin. (1) și (2) privind tratatele ratificate de Parlament, ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 115 privind delegarea legislativă, ale art. 124 alin. (2) din Constituție privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, ale art. 126 privind instanțele judecătorești, ale art. 148 alin. (2) și (4) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu și aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării.

De asemenea, autorii invocă și contrarietatea dintre dispozițiile legale criticate și prevederile art. 5 paragraful 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale privind dreptul la reparații al oricărei persoane care este victima unei arestări sau a unei dețineri în condiții contrare Convenției, ale art. 6 din Convenție privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 14 din Convenție privind interzicerea discriminării, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție privind dreptul la respectarea bunurilor și ale art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenție privind dreptul la despăgubiri în caz de eroare judiciară.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale. Cu acel prilej Curtea a statuat că dispozițiile legale criticate instituie o inechitate, fără o motivare temeinică, obiectivă și rațională.

Totodată, Curtea a observat că „tratamentul juridic diferențiat aplicat celor care se consideră îndreptățiți la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnarea politică, în funcție de momentul în care hotărârea pronunțată de instanță privind dreptul la despăgubiri rămâne definitivă, afectează drepturile persoanelor care nu dețineau o hotărâre definitivă la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010”.

În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

De asemenea, Curtea a constatat că „prevederile legale criticate încalcă și principiul neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 221/2009, nemodificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, s-a născut un drept la acțiune pentru a solicita despăgubiri neplafonate sub aspectul întinderii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu constituie norme de procedură pentru a se invoca principiul aplicării sale imediate, ci este un act normativ care cuprinde dispoziții de drept material, astfel că legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului”.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 „înfrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece afectează un drept fundamental — egalitatea în drepturi a cetățenilor, consfințit în prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1)”.

Având în vedere argumentele expuse, Curtea a observat că „nerespectarea acestor norme constituționale atrage și înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, «*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*»”.

În aceste condiții, Curtea constată că în prezenta cauză sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Elisaveta Catea în Dosarul nr. 4.500/105/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de Mihail Rășcanu, Ion Constantin Rășcanu și Ileana Raluca-Măriuca Rășcanu în dosarele nr. 3.309/62/2010, nr. 2.060/62/2010 și nr. 3.399/62/2010 ale Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Aurica Ciobanu în Dosarul nr. 1.306/103/2010 al Tribunalului Neamț — Secția civilă, de Horia Scridon și Maria Pinciuc în Dosarul nr. 1.227/85/2010 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă, de Cristian Constantin Dumitru Țaroveanu în Dosarul nr. 7.263/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția civilă, de Ion Delescu în Dosarul nr. 26.434/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, de Senia Popoviciu în Dosarul nr. 2.653/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Mariana Turdean și Ovidiu Mihail Turdean în Dosarul nr. 1.415/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Ionela Beke în Dosarul nr. 3.921/117/2009 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Elvira-Ioana Dărăban în Dosarul nr. 3.682/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Vironica Penea, Călin-Valeriu Penea și Carmen-Teodora Jucan în Dosarul nr. 1.975/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Ioana-Stela Cicoș-Iancu în Dosarul nr. 2.098/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția civilă, de Tudora Ciotev în Dosarul nr. 25.308/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă, de Alexandru Barabás în Dosarul nr. 488/119/2010 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale, de Sabina Opriceană în Dosarul nr. 6.697/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția civilă și de Petre Miroiu în Dosarul nr. 5.206/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 796

din 16 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Dumitru Gavrilă în Dosarul nr. 722/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, deoarece, prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.354/2010, textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 722/108/2010, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.**

Excepția a fost ridicată de Dumitru Gavrilă cu prilejul soluționării apelului împotriva Sentinței civile nr. 245 din 7 aprilie 2010, pronunțate de Tribunalul Arad în Dosarul nr. 722/108/2010 având ca obiect despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, prin care a fost plafonat cuantumul despăgubirilor pentru prejudiciile morale suferite de persoanele condamnate politic sau supuse unor măsuri administrative cu caracter politic, afectează independența justiției atât timp cât sunt impuse instanțelor de judecată limite maxime pentru acordarea acestor despăgubiri. Invocă, în acest sens, Decretul-lege nr. 118/1990, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999, art. 11 din „Principiile fundamentale privind independența justiției, validate de Adunarea Generală a O.N.U.”.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, deoarece se aplică și situațiilor în care există o hotărâre pronunțată de prima instanță, care, deși nu este definitivă, este legală și temeinică în raport de legislația aflată în vigoare la momentul pronunțării acesteia. Sunt invocate, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 830/2008 și Decizia nr. 52/2007 pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii de către Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Dispozițiile criticate creează situații discriminatorii pentru diferitele categorii de descendenți ai persoanei condamnate politic sau supuse unei măsuri administrative cu caracter politic și generează discriminări în raport de persoanele arestate sau condamnate în prezent, conform dreptului comun, care, spre deosebire de deținuții politici, au posibilitatea de a obține despăgubiri neplafonate, în cazul în care se constată că au fost condamnate sau arestate pe nedrept.

Contrar dispozițiilor art. 52 alin. (1) și (3) din Constituție, actul normativ criticat încalcă dreptul la repararea integrală a prejudiciului. Autorul invocă, în acest sens, Decizia nr. 297 din 21 ianuarie 2009 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

În opinia autorului actul normativ criticat a fost adoptat fără a exista o situație extraordinară a cărei reglementare să nu poată fi amânată și fără ca urgența să fie motivată în cuprinsul acestuia, fiind afectate drepturi și libertăți fundamentale. Totodată, consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 a fost adoptată cu încălcarea interdicțiilor privind modificarea Legii nr. 221/2009, lege organică.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși potrivit încheierii de sesizare acesta îl constituie dispozițiile art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, ordonanță publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, în realitate, autorul excepției critică doar dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din această ordonanță de urgență, astfel că instanța constituțională urmează să se pronunțe numai asupra acestor prevederi de lege, care au următorul cuprins:

— Art. I pct. 1: „*Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«*a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».*”;

— Art. II: „*Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 52 alin. (1) și (3) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 115 alin. (1), (4) și (6) privind emiterea ordonanțelor, condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență și limitele acestora, art. 124 alin. (2) și (3) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și independența judecătorilor și ale art. 148 alin. (2) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 și ale art. 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil și interzicerea abuzului de drept și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 adițional la Convenție privind interzicerea generală a discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie

2010, a admis excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale. Cu acel prilej, Curtea a statuat că dispozițiile legale criticate instituie o inechitate, fără o motivare temeinică, obiectivă și rațională.

Totodată, Curtea a observat că „tratamentul juridic diferențiat aplicat celor care se consideră îndreptățiți la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnarea politică, în funcție de momentul în care hotărârea pronunțată de instanță privind dreptul la despăgubiri rămâne definitivă, afectează drepturile persoanelor care nu dețineau o hotărâre definitivă la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010”.

În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

De asemenea, Curtea a constatat că „prevederile legale criticate încalcă și principiul neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 221/2009, nemodificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, s-a născut un drept la acțiune pentru a solicita

despăgubiri neplafonate sub aspectul întinderii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu constituie norme de procedură pentru a se invoca principiul aplicării sale imediate, ci este un act normativ care cuprinde dispoziții de drept material, astfel că legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului”.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 „înfrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece afectează un drept fundamental — egalitatea în drepturi a cetățenilor, consfințit în prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1)”.

Având în vedere argumentele expuse, Curtea a observat că „nerespectarea acestor norme constituționale atrage și înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, *«În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie»*”.

În aceste condiții, Curtea constată că în prezenta cauză sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *„Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*.

Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Dumitru Gavrilă în Dosarul nr. 722/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 811

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, excepție ridicată de Adina Baltac în Dosarul nr. 453/118/2006 al Judecătoriei Medgidia.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul autorului excepției care solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât criticile vizează modificarea prevederilor de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 453/118/2006, **Judecătoria Medgidia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale.**

Excepția a fost ridicată de Adina Baltac într-o cauză civilă având ca obiect anularea unui titlu de proprietate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât nu sunt exceptate din categoria bunurilor ce pot face parte din patrimoniul societăților comerciale și „proprietățile preluate de regimul comunist cu respectarea amplasamentului lor”. În opinia sa, prin adăugarea acestei completări la textul de lege criticat nu s-ar mai aduce atingere dreptului de proprietate privată și dreptului la moștenire.

Judecătoria Medgidia consideră excepția ca inadmisibilă, întrucât criticile de neconstituționalitate vizează completarea legii.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția este inadmisibilă, deoarece autorul excepției de neconstituționalitate solicită, de fapt, completarea legii.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, excepție ridicată de Adina Baltac în Dosarul nr. 453/118/2006 al Judecătoria Medgidia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 812

din 21 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) lit. a) și d)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea
creșterii copilului**

Augustin Zegrean
Acsinte Gaspar
Petre Lăzăroiu

— președinte
— judecător
— judecător

Mircea Ștefan Minea
Iulia Antoanella Motoc
Ion Predescu

— judecător
— judecător
— judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Maria Bratu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) lit. a) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.180/86/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.180/86/2010, **Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) lit. a) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului.**

Excepția a fost ridicată din oficiu de instanța de judecată într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia consideră că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 47 alin. (1), deoarece, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005, mama căreia îi expiră concediul de maternitate are un interval rezonabil de timp pentru parcurgerea procedurii în vederea obținerii indemnizației pentru creșterea copilului, fără să îi fie afectate drepturile sociale, pe când mama căreia îi expiră concediul de risc maternal nu beneficiază de termen în vederea depunerii aceluiași diligențe, fiind lipsită de protecție socială. Or, acest tratament diferit nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, din moment ce atât concediul de risc maternal, cât și concediul de maternitate sunt legate de naștere, fiind concedii medicale recunoscute și acordate prin lege. În consecință, apreciază că „tratamentul legal este discriminatoriu, fără ca pentru aceasta să existe un scop legitim și o proporționalitate între scop și mijloacele alese”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată că prevederile de lege atacate nu contravin art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât situațiile obiectiv diferite vizate de cele două ipoteze legale justifică aplicarea unui tratament juridic diferit, ce nu poate fi considerat discriminatoriu. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 47 alin. (1) din Constituție apreciază că prevederile de lege criticate sunt conforme regulii constituționale potrivit căreia statul are obligația să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent. În plus, arată că aspectele criticate vizează interpretarea și aplicarea legii.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 alin. (1) lit. a) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 7/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 17 ianuarie 2007, cu modificările și completările ulterioare, având următoarea redactare:

„(1) Drepturile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, reprezentând indemnizație și stimulent, se cuvin și se plătesc după cum urmează:

a) începând cu ziua următoare celei în care încetează, conform legii, concediul de maternitate, dacă cererea este depusă în termen de 60 de zile lucrătoare de la acea dată;

[...]

d) de la data depunerii cererii, pentru toate celelalte situații, inclusiv pentru cazul în care cererea a fost depusă peste termenele prevăzute la lit. a), b) și c).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 47 alin. (1) privind obligația statului de a asigura cetățenilor un nivel de trai decent.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Textele de lege criticate stabilesc momentul acordării drepturilor privind indemnizația pentru creșterea copilului, atât mamelor cărora le încetează concediul de maternitate, cât și mamelor cărora le încetează concediul de risc maternal. Astfel, art. 10 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 stabilește că indemnizația și stimulentul se cuvin și se plătesc mamei începând cu ziua următoare celei în care încetează, conform legii, concediul de maternitate, dacă cererea este depusă în termen de 60 de zile de la această dată, iar la lit. d) al aceluiași articol se prevede că plata acestei indemnizații se efectuează de la data depunerii cererii, pentru toate celelalte situații, inclusiv pentru cazul în care cererea a fost depusă peste termenele prevăzute de lege.

Cele două ipoteze legale reglementate de normele criticate vizează situații obiectiv diferite, ceea ce justifică un tratament juridic diferit. Așadar, nu se poate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Împrejurarea că persoana interesată de acordarea indemnizației nu s-a conformat termenului reglementat de textele de lege criticate, așa cum rezultă din dosarul instanței de judecată, dă expresie propriei sale culpe, potrivit principiului „*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*”.

Nici critica vizând încălcarea dispozițiilor art. 47 alin. (1) din Constituție, potrivit căreia „*Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.*”, nu poate fi primită, întrucât din motivația ordonanței de urgență rezultă că unul din scopurile sale îl reprezintă îmbunătățirea echilibrului social-economic al familiei, în susținerea acesteia pentru creșterea copilului.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) lit. a) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Suceava — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 8.180/86/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 813

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza a doua din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza a doua din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Petra Manda în Dosarul nr. 41.415/3/2009 al Tribunalului Gorj — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 41.415/3/2009, **Tribunalul Gorj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza a doua din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției.**

Excepția a fost ridicată de Petra Manda într-o cauză civilă având ca obiect anularea unei adopții.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (1) și (2), întrucât reglementează o limitare a categoriei persoanelor care pot

solicita instanței de judecată constatarea nulității adopției, după dobândirea de către adoptat a capacității de exercițiu, ipoteză în care acțiunea aparține numai acestuia. Astfel, consideră că atât adoptatul, cât și adoptatorul trebuie să aibă posibilitatea să invoce nerespectarea condițiilor de formă și fond ale adopției după ce adoptatul devine major, deoarece acesta, având capacitatea de exercițiu deplină, poate să își apere singur interesele.

Tribunalul Gorj — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, deoarece legiuitorul, având în vedere principiul interesului superior al minorului, a instituit o nulitate sub condiție ce nu poate fi caracterizată ca o nulitate absolută, fiind o sancțiune juridică subordonată acestui principiu.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 63 teza a doua din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 19 noiembrie 2009, având următoarea redactare: „[...] După dobândirea de către adoptat a capacității depline de exercițiu, acțiunea aparține numai acestuia.”

Textele constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 63 din Legea nr. 273/2004 au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală și având motivări similare.

În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 1.327 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 859 din 10 decembrie 2009, Decizia nr. 73 din 21 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 150 din 8 martie 2010, și Decizia nr. 1.023 din 14 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 739 din 5 noiembrie 2010, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că reglementarea legală criticată nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 și 21.

În aceste decizii, Curtea a reținut că reglementarea, prin dispozițiile cuprinse în textul art. 63 din Legea nr. 273/2004, a

exercitării acțiunii în declararea nulității adopției reprezintă o consecință firească a modului în care legiuitorul a conceput și a definit nulitatea adopției, ca o sancțiune juridică subordonată ocrotirii interesului superior al copilului. În condițiile în care adoptatul dobândește capacitatea deplină de exercițiu, nu mai este necesar ca interesul superior al acestuia să fie apărat pe calea intentării de către orice persoană interesată a unei cereri de declarare a nulității adopției și nici pe calea aprecierii de către instanța de judecată a interesului lui de a se menține adopția. A admite că și după ce adoptatul a devenit major exercitarea acțiunii de declarare a adopției ar putea fi exercitată de altă persoană echivalează cu nerecunoașterea aptitudinii celui în cauză de a-și identifica propriul interes și, deci, cu negarea capacității lui de exercițiu.

Atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitate și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 teza a doua din Legea nr. 273/2004 privind regimul juridic al adopției, excepție ridicată de Petra Manda în Dosarul nr. 41.415/3/2009 al Tribunalului Gorj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 814

din 21 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1, 4 și 5
din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite
din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alprom” — S.A. din Pitești în Dosarul nr. 2.994/280/2010 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1, 4 și 5 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.994/280/2010, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1, 4 și 5 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Alprom” — S.A. din Pitești într-o cauză civilă având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât obligă „societățile comerciale privatizate la vânzarea locuințelor către titularii contractelor de închiriere, prin hotărâre judecătorească, fără consimțământul necesar la încheierea oricărui contract.” În consecință, societățile comerciale privatizate nu pot fi obligate prin sentințe judecătorești la înstrăinarea locuințelor, întrucât contractul de vânzare-cumpărare este un acord între vânzător și cumpărător, iar condiția esențială pentru validitatea contractului este consimțământul valabil al părților.

Judecătoria Pitești — Secția civilă apreciază că excepția este neîntemeiată, „întrucât dreptului chiriașului de a cumpăra locuința îi corespunde obligația unității economice de a vinde locuința la solicitarea chiriașului, iar Constituția dă legii posibilitatea de a stabili conținutul și limitele acestor drepturi”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 7 alin. 1, 4 și 5 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 15 iulie 1998, cu modificările și completările ulterioare, având următoarea redactare: „*Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.*”

[...]

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficientii de uzură din Decretul nr. 93/1977, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.

Art. 1 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 136 alin. (5) privind caracterul inviolabil al proprietății. De asemenea, este invocată încălcarea art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a art. 480—482 din Codul civil și a Legii nr. 15/1990.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea criticată a mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și convenționale, prilej cu care a statuat că prevederile art. 7 din Legea nr. 85/1992 sunt constituționale.

În acest sens este Decizia nr. 437 din 26 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 10 iunie 2009, Decizia nr. 651 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 354 din 27 mai 2009, precum și Decizia nr. 1.146 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 18 noiembrie 2010, prin care Curtea a statuat că art. 7 din Legea nr. 85/1992 consacră o normă de justiție socială, întrucât dă posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au contribuit direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic. Pe această bază s-a apreciat că dispozițiile criticate sunt nu numai conforme literei și spiritului art. 44 din Constituție, ci și legitime din punct de vedere economic, social și moral. Curtea a reținut că, deși în proprietatea societăților comerciale sau a regiilor autonome au intrat și locuințele construite din fondurile proprii în condițiile contractului de privatizare, legiferarea, ulterior adoptării Constituției, a posibilității ca fiecare chiriaș al unei asemenea locuințe să devină proprietar nu poate fi privită decât ca o limitare legală a dreptului de proprietate al persoanelor juridice respective. Pentru aceleași considerente nu s-a reținut nici contrarietatea prevederilor criticate raportat la dispozițiile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este, astfel cum a statuat Curtea Constituțională, o obligație *in rem*, instituită în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, reglementată în considerarea subiectului, societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea a reținut că „acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale, restrângere care nu a fost constatată”.

Considerentele și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

În legătură cu susținerile de neconstituționalitate care vizează încălcarea art. 480—482 din Codul civil și a Legii nr. 15/1990, Curtea constată că nici acestea nu pot fi acceptate. Astfel, în temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea lui cu dispozițiile sau principiile Constituției pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. 1, 4 și 5 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alprom” — S.A. din Pitești în Dosarul nr. 2.994/280/2010 al Judecătoriai Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 815

din 21 iunie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 112 din Codul de procedură civilă,
precum și ale art. 30 și art. 35 din Codul familiei**

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 112 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 30 și 35 din Codul familiei, excepție ridicată de Gheorghe Drăgușin în Dosarul nr. 3.918/269/2007 al Judecătoriai Oltenița.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât aceasta nu este motivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.918/269/2007, **Judecătoria Oltenița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a prevederilor art. 112 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 30 și art. 35 din Codul familiei.

Excepția a fost ridicată de Gheorghe Drăgușin într-un proces de partaj de bunuri comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia enumeră încălcarea mai multor texte din Constituție, fără a arăta în ce constă pretinsa neconstituționalitate.

Judecătoria Oltenița apreciază că excepția este neîntemeiată. Astfel, în ce privește art. 112 din Codul de procedură civilă, arată că acest text de lege nu contravine prevederilor art. 44 și 53 din Constituție, el reglementând elementele ce trebuie să le cuprindă o cerere de chemare în judecată ca act declanșator al unui proces civil. În ceea ce privește art. 30 din Codul familiei, arată că acesta instituie prezumția comunității bunurilor dobândite de soți în timpul căsătoriei. Potrivit prevederilor art. 35 din același cod, soții administrează și folosesc împreună bunurile comune și dispun tot astfel de ele. Aceste prevederi de lege sunt imperative și soții, prin voința lor, nu le pot înlătura.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege

criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 112 din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care a intrat în vigoare, potrivit art. XXVIII al acestei legi, la data de 25 noiembrie 2010, precum și art. 30 și 35 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956.

Aceste texte de lege au următoarea redactare:

— Art. 112 din Codul de procedură civilă: „Cererea de chemare în judecată va cuprinde:

1. numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar. Dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a sunt aplicabile. Dacă reclamantul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul;

2. numele și calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele acestuia și sediul profesional. Dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a sunt aplicabile în mod corespunzător;

3. obiectul cererii și valoarea lui, după prețuirea reclamantului, atunci când prețuirea este cu puțință.

Pentru identificarea nemișcătoarelor se va arăta comuna și județul, strada și numărul, iar, în lipsă, vecinătățile, etajul și apartamentul, sau, când nemișcătorul este înscris în cartea funciară, numărul de carte funciară și numărul topografic;

4. arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea;

5. arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere.

Când dovada se face prin înscrisuri, se vor alătura la cerere atâtea copii câți părți sunt, mai mult câte o copie de pe fiecare înscris, pentru instanță; copiile vor fi certificate de reclamant că sunt la fel cu originalul.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 112 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 30 și art. 35 din Codul familiei, excepție ridicată de Gheorghe Drăgușin în Dosarul nr. 3.918/269/2007 al Judecătoriei Oltenița.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Se va putea depune și numai o parte dintr-un înscris privitor la pricină, rămânând ca instanța să dispună, la nevoie, înfățișarea înscrisului în întregime.

Dacă înscrisurile sunt scrise în limbă străină sau cu litere vechi, se vor depune traduceri sau copii cu litere latine, certificate de parte.

Când reclamantul voiește să-și dovedească cererea sau vreunul din capetele cererii sale, prin interogatorul sau jurământul părâtului, va cere înfățișarea în persoană a acestuia.

Când se va cere dovada cu martori, se vor arăta numele și locuința martorilor, dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a fiind aplicabile în mod corespunzător;

6. semnătura.”;

— Art. 30 din Codul familiei: „(1) Bunurile dobândite în timpul căsătoriei, de oricare dintre soți, sunt, de la data dobândirii lor, bunuri comune ale soților.

(2) Orice convenție contrară este nulă.

(3) Calitatea de bun comun nu trebuie să fie dovedită.”;

— Art. 35 din Codul familiei: „(1) Soții administrează și folosesc împreună bunurile comune și dispun tot astfel de ele.

(2) Oricare dintre soți, exercitând singur aceste drepturi, este socotit că are și consimțământul celuilalt soț. Cu toate acestea, niciunul dintre soți nu poate înstrăina și nici nu poate greva un teren sau o construcție ce face parte din bunurile comune, dacă nu are consimțământul expres al celuilalt soț.

În susținerea neconstituționalității prevederilor de lege criticate este invocată încălcarea dispozițiilor art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta nu este motivată în sensul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivată.

Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele acestui text de lege, iar Curtea nu se poate substitui autorului acesteia în ce privește motivarea. În acest sens, Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii, dintre care, cu titlu exemplificativ, menționăm Decizia nr. 154 din 19 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 20 octombrie 2000, și Decizia nr. 935 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 10 august 2010.

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 816

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 175/2010
 pentru modificarea Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea
 asociațiilor de proprietari

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
 Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 175/2010 pentru modificarea Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, excepție ridicată de Societatea Comercială „Apa Canal” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 1.431/233/2010 al Judecătoriei Galați.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, consilierul juridic Violeta Laura Cazan, cu delegație depusă la dosar. Lipsește partea Asociația de Locatari nr. 863 Galați, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că este opțiunea legiuitorului ca pentru o perioadă de timp determinată să scutească de la plata unor penalități anumite categorii de persoane, și anume pe cele cu venituri reduse, dându-le totodată posibilitatea de a-și achita cotele de întreținere.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.431/233/2010, **Judecătoria Galați a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 175/2010 pentru modificarea Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Apa Canal” — S.A. din Galați, într-o cauză civilă având ca obiect o somație de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale referitoare la garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, deoarece penalitățile reprezintă, în accepțiunea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, un drept de creanță, ce are semnificația unui bun și, în consecință, reprezintă un drept de proprietate. Potrivit acestei jurisprudențe (Hotărârea pronunțată în Cauza *Pesson Compania Naviera S.A. împotriva Belgiei*, 1995), protecția instituită de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

include în noțiunea de bun și interesele economice ale unei persoane dacă se prezintă sub forma unei speranțe legitime.

În continuare, arată că prevederile art. II din Legea nr. 175/2010 dispun că sumele cu titlu de penalități datorate către asociațiile de proprietari vor fi anulate din obligațiile contractuale existente între asociațiile de proprietari și societatea furnizoare de servicii. În aceste condiții, creditorul obligației principale nu mai are dreptul să pretindă pentru întârzierea plății respective penalități, fiind lipsit de orice modalitate de compensare. Mai mult, contrar prevederilor Legii nr. 175/2010, penalitățile de întârziere datorate de utilizatorii serviciilor de alimentare cu apă și de canalizare continuă să fie prevăzute în actele normative ce reglementează aceste servicii [art. 42 alin. (10) din Legea nr. 51/2006 și art. 30 alin. (4) din Legea nr. 241/2006], având caracterul unor norme speciale ce se aplică cu prioritate față de reglementările ce vizează organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari.

Totodată, consideră că prevederile de lege criticate contravin principiului constituțional al neretroactivității legii, deoarece modifică raporturi juridice născute anterior și ale căror efecte s-au consumat deja prin nașterea obligației de plată, în speță plata de penalități.

De asemenea, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin și art. 1 alin. (4) din Constituție referitor la principiul separației puterilor în stat, în ipoteza în care obligarea asociației la plata penalităților către furnizorul de utilități publice a fost dispusă prin hotărâri judecătorești irevocabile.

Judecătoria Galați consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 44 alin. (1) și art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât anulează un drept de creanță ce reprezintă un „obiect” al dreptului de proprietate și, totodată, „introduce o discriminare de tratament între consumatorul final asociație-furnizor de servicii, pe de o parte, și furnizor de servicii-furnizor de materii prime, pe de altă parte”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția întemeiată, sens în care arată că, potrivit textului de lege criticat, sunt anulate fără compensație creanțele furnizorilor de servicii de utilități publice, de natura penalităților de întârziere, pe care le au împotriva debitorilor, ceea ce semnifică o lipsire de proprietate în sensul art. 10 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Este invocată jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la semnificația noțiunii de „bun” (Cauza *Saggio contra Italiei* și Cauza *Șandor și Virgil Ionescu contra României*).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile

părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă art. II din Legea nr. 175/2010 pentru modificarea Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 20 iulie 2010, text de lege care are următoarea redactare:

„(1) *Proprietarii care își achită integral cotele de contribuție la cheltuielile asociațiilor de proprietari în termen de 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi scutiți de la plata penalităților generate de suma restantă cu titlu de bază. Prin cotele de contribuție la cheltuielile asociațiilor de proprietari se înțelege datoria cu titlu de bază fără suma rezultată din penalități.*

(2) *Prevederile alin. (1) se aplică și chiriașilor care dețin spațiu locativ în baza unui contract de închiriere cu autoritățile administrației publice locale, centrale sau cu orice instituție a statului.*

(3) *Prevederile alin. (1) și (2) se aplică familiilor al căror venit net minim lunar pe membru de familie, respectiv al persoanei singure, nu depășește suma de 1.000 lei.*

(4) *Sumele cu titlu de penalități datorate către asociațiile de proprietari, anulate conform prezentei legi, vor fi anulate și din obligațiile contractuale existente între asociațiile de proprietari și societatea furnizoare de servicii.”*

În susținerea neconstituționalității textului de lege criticat sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată și art. 136 alin. (5) referitor la inviolabilitatea proprietății private. Este invocată și încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile de lege criticate exonerează de la plata penalităților generate de suma restantă cu titlu de bază familiile de proprietari și chiriași care dețin spații locative în baza unor contracte de închiriere cu autoritățile administrației publice locale, centrale sau orice instituție a statului și al căror venit minim lunar pe membru de familie nu depășește suma de 1.000 lei. De asemenea, prevederile de lege criticate exonerează de la plata penalităților rezultate din neîndeplinirea obligațiilor contractuale față de societatea furnizoare de servicii și asociațiile de proprietari.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II din Legea nr. 175/2010 pentru modificarea Legii nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, excepție ridicată de Societatea Comercială „Apa Canal” — S.A. din Galați în Dosarul nr. 1.431/233/2010 al Judecătoriei Galați.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

Scopul reglementărilor legale examinate este acela de a se asigura plata la termen a prestărilor de servicii comunitare de utilitate publică [potrivit art. 1 alin. (2) din Legea nr. 241/2006 a serviciului de alimentare cu apă și de canalizare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, 563 din 29 iunie 2006, serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare face parte din sfera serviciilor comunitare de utilități publice], de către toți beneficiarii, problema fiind de interes general. Intervenția legiuitorului în acest domeniu este justificată nu numai pentru instituirea de măsuri de protecție socială, dar și pentru faptul că acești operatori economici sunt regii autonome de stat. În aceste condiții, beneficiarii acestor scutiri sunt stimulați să achite cotele de întreținere curentă pentru serviciile prestate de către furnizori.

În ceea ce privește susținerea că textul de lege criticat contravine principiului constituțional al neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, Curtea observă că prevederile de lege criticate sunt de imediată aplicare, dispunând numai pentru perioada ce urmează intrării lor în vigoare.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit, de principiu, cu prilejul soluționării unor excepții de neconstituționalitate având ca obiect alte dispoziții legale criticate pentru încălcarea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare” (Decizia nr. 330 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 28 ianuarie 2002; în același sens este și Decizia nr. 73 din 6 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 11 mai 2001).

Cu privire la susținerea potrivit căreia prevederile de lege criticate contravin art. 44 alin. (1) și art. 136 alin. (5) din Constituție, precum și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu motivarea că penalitățile în accepțiunea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului reprezintă un bun, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi primită.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Hotărârea din 26 septembrie 2000, pronunțată în Cauza *King și alții versus Marea Britanie*, interpretând înțelesurile noțiunilor de „bunuri” și „proprietate”, a statuat că nu pot fi considerate un bun, în sensul convenției, câștigurile viitoare, decât de la momentul la care sunt percepute ori există deja o creanță executorie.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 818

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2)
din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Maria Rizescu, Violeta Gheorghe, Ioana Baci, Cosmina-Mihaela Ionescu și Rodica-Gigia Badea în Dosarul nr. 2.402/330/2010 al Judecătoriei Urziceni.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 1.643 din 27 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.420/330/2010, **Judecătoria Urziceni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991.**

Excepția a fost ridicată de Maria Rizescu, Violeta Gheorghe, Ioana Baci, Cosmina-Mihaela Ionescu și Rodica-Gigia Badea într-un litigiu de fond funciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, „că prevederile de lege criticate, astfel cum sunt formulate, și mai ales folosirea expresă a noțiunii de moștenitori produc o profundă inegalitate între persoanele cu vocație succesorală care înainte de apariția Legii nr. 18/1991 au renunțat expres la succesiunea defuncțiilor părinți și cei care au acceptat moștenirea în condițiile în care terenurile agricole nu se găseau în circuitul agricol.” În urma aplicării de către instanța de judecată a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, autorii excepției nu și-au putut valorifica dreptul succesoral din titlul de proprietate.

Judecătoria Urziceni consideră excepția de neconstituționalitate neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia nr. XI din 5 februarie 2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, prin care s-a stabilit că beneficiază de repunerea în termenul de acceptare a succesiunii numai moștenitorii care nu au acceptat succesiunea în termenul prevăzut de art. 700 din Codul civil, iar nu și cei care au renunțat la moștenire.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând sentința civilă, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, cu modificările și completările ulterioare, care are în prezent următorul cuprins: *„Moștenitorii care nu-și pot dovedi această calitate, întrucât terenurile nu s-au găsit în circuitul civil, sunt socotiți repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine din terenurile ce au aparținut autorului lor. Ei sunt considerați că au acceptat moștenirea prin cererea pe care o fac comisiei.”*

Textele constituționale considerate ca fiind încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 46 privind dreptul la moștenire.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991 au mai fost supuse controlului de constituționalitate pentru critici similare. Astfel, în Decizia nr. 1.221 din 20 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 18 februarie 2008, și Decizia nr. 1.136 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 octombrie 2009, Curtea a reținut că prevederile Legii nr. 18/1991 au ca scop reconstituirea dreptului de proprietate sau constituirea acestuia în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care la data intrării în vigoare a legii nu aveau calitatea de proprietari asupra terenurilor ce constituie fondul funciar al României. Așadar, având în vedere obiectul de reglementare al legii — fondul funciar al României — și scopul declarat al acesteia — reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor preluate de cooperativele agricole de producție sau de către stat, către foștii proprietari sau moștenitorii acestora, reglementarea condițiilor în care operează aceasta, inclusiv sub aspectul persoanelor îndreptățite, constituie opțiunea legiuitorului, în acord cu politica economică a statului și cu finalitatea reparatorie a legii.

De aceea, dreptul moștenitorilor la reconstituirea dreptului de proprietate este în concordanță cu caracterul reparativ al legii, respectându-se astfel dreptul de proprietate din patrimoniul succesoral ce urmează a fi dobândit de moștenitori. În acest sens, cererea depusă la comisia locală de fond funciar reprezintă, potrivit legii, o repunere de drept în termenul de acceptare a moștenirii, termen ce a fost prelungit prin art. III din

titlul VI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

De altfel, Curtea a mai reținut, făcând referire la jurisprudența sa, că problema garantării și ocrotirii proprietății nu poate fi invocată decât după reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate în persoana fostului titular.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 46 din Legea fundamentală, Curtea, în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 155 din 12 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 8 decembrie 1999), a statuat că Legea nr. 18/1991 nu numai că nu este potrivnică dreptului de moștenire garantat de Constituție, ci, dimpotrivă, creează condițiile necesare pentru ca el să poată fi

exercitat, prin aceea că restabilește pentru viitor dreptul de proprietate în patrimoniul succesoral ce urmează a fi dobândit de moștenitori, iar normele prin care legea face efectivă exercitarea dreptului de succesiune sunt toate în favoarea moștenitorilor.

Atât considerentele, cât și soluțiile deciziilor menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența invocată.

În fine, cu privire la aspectele de fapt invocate de autorii excepției, Curtea constată că acestea sunt de competența instanței judecătorești, fiind probleme de aplicare și interpretare a legii.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, excepție ridicată de Maria Rizescu, Violeta Gheorghe, Ioana Baci, Cosmina-Mihaela Ionescu și Rodica-Gigia Badea în Dosarul nr. 2.402/330/2010 al Judecătorei Urziceni.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 820

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și (11) și art. 3 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și a prevederilor acestei ordonanțe în ansamblul său

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și (11) și art. 3 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și a prevederilor acestei ordonanțe în ansamblul său, excepție ridicată de Clubul Sportiv

Școlar „Șoimii Sibiului” în Dosarul nr. 3.523/85/2009 al Curții de Apel Alba Iulia— Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă cu privire la cererea de acordare a unui nou termen de judecată în vederea angajării unui apărător, formulată de Clubul Sportiv Școlar „Șoimii Sibiului”.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui nou termen, având în vedere că excepția a fost ridicată la data de 14 octombrie 2010.

Curtea respinge cererea formulată de Clubul Sportiv Școlar „Șoimii Sibiului”.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât criticile de neconstituționalitate vizează aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.523/85/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și (11) și art. 3 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și a prevederilor acestei ordonanțe în ansamblul său**, excepție ridicată de Clubul Sportiv Școlar „Șoimii Sibiului” într-un litigiu de contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale, întrucât imobilul ce face obiectul litigiului este proprietatea statului, făcând parte din proprietatea publică. În anul 1942 acest imobil a fost predat gratuit Grupului etnic german de către Biserica Regnicoloră Evanghelică, grup care era de fapt o organizație de tip fascist.

În urma Convenției de Armistițiu din anul 1944 și a Tratatului de Pace din anul 1947 la care România „a aderat”, aceste organizații au fost dizolvate, iar bunurile care le aparțineau au trecut în proprietatea statului. În aceste condiții, legile de restituire a bunurilor imobile către organizații de acest fel contravin actelor internaționale menționate. Totodată, scoaterea acestui imobil din proprietatea publică pentru un interes privat contravine și art. 136 din Constituție.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră excepția nefondată; textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și din actele internaționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, sens în care arată că scopul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 94/2000 a fost acela de a retroceda foștilor proprietari imobilele ce au aparținut cultelor religioase, care au fost preluate în mod abuziv, cu titlu sau fără titlu, de către stat, organizații cooperatiste sau orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, fiind adoptată în concordanță cu art. 44 alin. (1) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) și (11) și art. 3 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din

1 septembrie 2005, precum și prevederile acestei ordonanțe în ansamblul său.

Textele criticate din ordonanță au următoarea redactare:

—Art. 1 alin. (1) și (11): „(1) *Imobilele care au aparținut cultelor religioase din România și au fost preluate în mod abuziv, cu sau fără titlu, de statul român, de organizațiile cooperatiste sau de orice alte persoane juridice în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, altele decât lăcașele de cult, aflate în proprietatea statului, a unei persoane juridice de drept public sau în patrimoniul unei persoane juridice din cele prevăzute la art. 2, se retrocedază foștilor proprietari, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență.*

[...]

(11) *Odată cu imobilele retrocedate în natură se restituie și bunurile mobile, dacă acestea au fost preluate împreună cu imobilul respectiv și dacă acestea mai există la data depunerii cererii de retrocedare. Deținătorul actual al imobilului, la solicitarea și în prezența reprezentantului cultului religios care a depus cererea de retrocedare, va proceda la efectuarea inventarului bunurilor mobile existente în imobil, în termen de 30 de zile de la data depunerii cererii de retrocedare. În cazul nerespectării acestui termen se va urma procedura prevăzută la art. 46 alin. (2)—(4) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”*

— Art. 3 alin. (6): „*Comisia specială de retrocedare sau, după caz, unitatea deținătoare prevăzută la art. 2 va analiza documentația prezentată de solicitanți pentru fiecare imobil și va dispune, prin decizie motivată, retrocedarea imobilelor solicitate de cultele religioase, respingerea cererii de retrocedare, dacă se apreciază că aceasta nu este întemeiată, sau va propune acordarea măsurilor reparatorii în echivalent, în condițiile stabilite prin legea specială. În situația în care imobilul este înscris în Lista monumentelor istorice, în decizia de retrocedare se va menționa că proprietarul are drepturile și obligațiile prevăzute de lege.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 136 privind proprietatea.

Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea constată că de fapt autorul excepției contestă calitatea de persoană îndreptățită a Consistoriului Superior al Bisericii Evanghelice CA din România, considerând că adevăratul proprietar al imobilului în litigiu (care are ca obiect contestarea deciziei emise de Comisia specială de retrocedare a unor imobile ce au aparținut cultelor religioase din România) este statul român.

Așadar, susținerile autorului excepției privesc aplicarea legii de către instanța de judecată, fără a fi veritabile critici de constituționalitate. Doar instanța de judecată are competența ca, pe baza probelor existente la dosarul cauzei, să stabilească calitatea de persoană îndreptățită să solicite retrocedarea imobilului, potrivit reglementărilor cuprinse în ordonanța criticată.

Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțele judecătorești, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzut de lege. În acest sens, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și (11) și art. 3 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România, precum și a prevederilor acestei ordonanțe în ansamblul său, excepție ridicată de Clubul Sportiv Școlar „Șoimii Sibiului” în Dosarul nr. 3.523/85/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 821

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 584 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 584 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sandra Automobile” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 19.585/245/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 19.585/245/2006, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 584 din Codul civil**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sandra Automobile” — S.R.L. din Iași într-un proces de revendicare-grănițuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 584 din Codul civil contravin principiului egalității de arme consacrat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 16 și 24 din Constituție, deoarece proprietarul fondului

învecinat căruia i se opune o acțiune în grănițuire este plasat în dezavantaj față de cel care invocă grănițuirea, neavând la îndemână pârgii procesuale efective de a paraliza acțiunea introdusă împotriva sa.

În ceea ce privește art. 480 din Codul civil, susține că acesta contravine art. 44 alin. (1), (2) și (8) din Constituție prin formularea sintagmei „în limitele determinate de lege”.

Tribunalul Iași — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 480 și 584 din Codul civil, texte de lege ce au următoarea redactare:

— Art. 480: „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.*”;

— Art. 584: „*Orice proprietar poate îndatora pe vecinul său la grănițuirea proprietății lipite cu a sa; cheltuielile grănițuirii se vor face pe jumătate.*”

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitor la

egalitatea în drepturi, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 44 alin. (1), (2) și (8) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Prevederile art. 480 din Codul civil au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate și în prezenta cauză.

În acest sens, în Decizia nr. 565 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 415 din 22 iunie 2010, Decizia nr. 1.646 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 21 ianuarie 2010, sau Decizia nr. 1.409 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 23 martie 2009, Curtea a reținut că prevederile art. 480 din Codul civil dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce rezultă din exercitarea celor 3 atribute ale acestui drept real (*usus, fructus și abusus*), cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care îl poate exercita în mod liber, cu respectarea însă a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii. Așa fiind, textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

II. În ceea ce privește art. 584 din Codul civil, Curtea constată că și acesta a mai fost supus controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale invocate în prezenta cauza.

În acest sens, sunt Decizia nr. 826 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 și art. 584 din Codul civil, excepție ridicată de Societatea Comercială „Sandra Automobile” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 19.585/245/2006 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 822
din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

2008, Decizia nr. 969 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 27 august 2010 și Decizia nr. 1.141 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 1 noiembrie 2010, prin care Curtea a statuat că prevederile art. 584 din Codul civil sunt constituționale.

Astfel, Curtea a reținut că „art. 584 din Codul civil dispune în legătură cu dreptul proprietarului unui imobil de a cere stabilirea hotarelor acestuia, pe cheltuiala comună a proprietarilor învecinați, ceea ce nu numai că nu încalcă dreptul de proprietate, ci, dimpotrivă, îl ocrotește. Dreptul de a pretinde și de a obține grănițuirea proprietății este efectul caracterului real și absolut al dreptului de proprietate, în virtutea căruia orice proprietar poate pretinde de la ceilalți respectarea proprietății sale. De asemenea, Curtea nu poate reține nici încălcarea dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție și nici a art. 16 referitor la egalitatea în drepturi. Astfel, din cuprinsul textului de lege criticat nu reiese că «proprietarul fondului învecinat» nu are la dispoziție toate mijloacele procesuale pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime, iar violarea principiului egalității în drepturi există atunci când se aplică tratament diferențiat unor cazuri egale. Or, din prevederile art. 584 din Codul civil nu rezultă instituirea unui asemenea tratament”.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată de precedentele decizii, precum și considerentele pe care acestea se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ioana Ilinca în Dosarul nr. 14.789/301/2008 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate,

întrucât critica de neconstituționalitate vizează completarea actului normativ criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 760 din 28 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 14.789/301/2008, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe**, excepție ridicată de Ioana Ilinca într-un proces de evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 sunt neconstituționale, întrucât nu cuprind și o mențiune cu privire la chiriașii care au fost împiedicați să își cumpere locuința închiriată în baza Legii nr. 112/1995 și a Legii nr. 114/1996.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie consideră că excepția este neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, excepție ridicată de Ioana Ilinca în Dosarul nr. 14.789/301/2008 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 823
din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 1169 și art. 1173 alin. 1 din Codul civil

Augustin Zegrean — președinte
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Maria Bratu — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 1169 și art. 1173 din Codul civil, excepție ridicată de Dan Felix Tudoriu în Dosarul nr. 18.304/301/2009 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 18.304/301/2009, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 1169 și art. 1173 din Codul civil**, excepție ridicată de Dan Felix Tudoriu într-un proces având ca obiect o plângere contravențională și pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că interpretarea constituționalității prevederilor de lege criticate trebuie analizată în lumina practicii Curții Europene a Drepturilor Omului. În acest sens arată că procesul-verbal de contravenție reprezintă o acuzație în materie penală, iar art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 prin raportare la art. 1169 și art. 1173 din Codul civil, contrar practicii Curții Europene a Drepturilor Omului (de exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele *Oztürk împotriva Germaniei, 1989*, *Kadubec împotriva Slovaciei, 1998*, *Greco împotriva României, 2006*, sau *Anghel împotriva României, 2007*), plasează regimul juridic al contravențiilor în domeniul extrapenal, ceea ce contravine dispozițiilor art. 21 alin. (3) și alin. (11) din Constituție, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă consideră că excepția este neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu au semnificația înfrângerii prezumției de nevinovăție, iar din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă sarcina răsturnării probei, ci modul de exercitare a dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 1169 și art. 1173 alin. 1 din Codul civil.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„Dispozițiile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.”;*

— Art. 1169 din Codul civil: *„Cel ce face o propunere înaintea judecătii trebuie să o dovedească.”;*

— Art. 1173 alin. 1 din Codul civil: *„Actul autentic are deplină credință în privirea oricărei persoane despre dispozițiile și convențiile ce constată.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 au mai fost supuse controlului de constituționalitate pentru critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 197 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 29 iulie 2003, Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, și Decizia nr. 520 din 19 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 20 mai 2011, Curtea a stabilit că legislația contravențională din România intră sub incidența prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea a reținut că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea a mai reținut că în Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, „deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau le pot pedepsi pe cale contravențională decât pe cale penală, autorii infracțiunilor nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală”.

Argumentele mai sus reținute sunt valabile și în ceea ce privește art. 1169 și art. 1171 alin. 1 din Codul civil, ele fiind criticate de autorul excepției de neconstituționalitate prin raportare la art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în cauza de față.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, precum și ale art. 1169 și art. 1173 din Codul civil, excepție ridicată de Dan Felix Tudoriu în Dosarul nr. 18.304/301/2009 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 824

din 21 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice, excepție ridicată de Partidul Democrat Liberal — Biroul permanent local Hunedoara în Dosarul nr. 482/243/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, consilierul juridic Pantelimon Spiridon, cu delegație depusă la dosar. Lipsește partea Municipiul Hunedoara, prin primar, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 482/243/2009, **Tribunalul Hunedoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a**

unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice.

Excepția a fost ridicată de Partidul Democrat Liberal — Biroul permanent local Hunedoara într-un litigiu având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât legiuitorul, deși a creat partidelor politice posibilitatea cumpărării unui singur spațiu deținut în folosință de organizația teritorială a fiecărui partid, nu a stabilit o procedură fermă și clară, cu obligarea respectării competenței ce revine consiliilor locale, pe de o parte, și primarilor, pe de altă parte. De asemenea, mai susține că legiuitorul nu a prevăzut o cale de atac în cazul respingerii cererii de către reprezentanții legali ai unității administrativ-teritoriale sau a neprezentării în plenul consiliilor locale a cererilor de închiriere sau vânzare-cumpărare de către primar.

Tribunalul Hunedoara — Secția civilă consideră că excepția este inadmisibilă, întrucât criticile de neconstituționalitate vizează omisiuni de reglementare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile de lege criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. (1) și (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea

privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 27 martie 2003, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 3 alin. (1) și (2): „(1) Partidele politice pot cumpăra în fiecare unitate administrativ-teritorială spațiile destinate sediilor acestora.”

(2) În acest scop autoritățile administrației publice locale care dețin în proprietate aceste spații le vor vinde partidelor politice la solicitarea acestora.”;

— Art. 4 alin. (1): „(1) Partidele politice pot cumpăra în fiecare unitate administrativ-teritorială un singur spațiu, destinat sediului acestora, la valoarea de inventar a acestuia. Spațiul care urmează a fi astfel cumpărat trebuie să fi fost deținut cu chirie cel puțin 3 luni anterior intrării în vigoare a prezentei legi de către partidul politic respectiv.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 8 — Pluralismul și partidele politice, art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție și art. 121 alin. (2) referitor la autoritățile comunale și orășenești.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 90/2003, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității acestor texte de lege prin Decizia nr. 570 din 29 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 28 iunie 2010, constatând că sunt

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 90/2003 privind vânzarea spațiilor aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, destinate sediilor partidelor politice, excepție ridicată de Partidul Democrat Liberal — Biroul permanent local Hunedoara în Dosarul nr. 482/243/2009 al Tribunalului Hunedoara — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 901
din 30 iunie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

neconstituționale. Întrucât Curtea a constatat neconstituționalitatea acestor prevederi de lege, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu mai pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate, operând o cauză de inadmisibilitate, iar potrivit dispozițiilor alin. (5) teza întâi din același articol, dacă se ridică o astfel de excepție, instanța judecătorească trebuie să o respingă, pentru acest temei, printr-o încheiere motivată, fără a mai sesiza Curtea Constituțională.

Așadar, excepția privind art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 90/2003, urmează a fi respinsă, ca inadmisibilă.

II. Cu privire la criticile de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 90/2003, Curtea constată că acestea nu pot fi primite, deoarece se referă, pe de o parte, la omisiunea reglementării unei proceduri ferme și clare de vânzare a spațiilor destinate sediilor partidelor politice, iar pe de altă parte, faptul că legiuitorul nu a prevăzut o cale de atac în cazul respingerii cererii de către reprezentanții legali ai unității administrativ-teritoriale sau a neprezentării în plenul consiliului local a cererilor de închiriere sau vânzare-cumpărare de către primar.

Or, asemenea critici nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

Astfel, și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1), și art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 90/2003, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

măsurii adiacente, excepție ridicată de Ioan N. Adam în Dosarul nr. 3.588/89/2009 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului nr. 4.379D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele nr. 4.389D/2010, nr. 4.410D/2010, nr. 4.411D/2010, nr. 4.423D/2010, nr. 4.431D/2010, nr. 4.445D—4.449D/2010, nr. 4.457D/2010, nr. 4.663D/2010, nr. 4.671D/2010 și nr. 4.721D/2010, având ca obiect aceleași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Alexandru Domnica în Dosarul nr. 2.864/116/2010 (număr în format vechi 3.229/C/2010) al Tribunalului Călărași — Secția civilă, Cătălin Ovidiu Petrescu și Georgeta Ignat în Dosarul nr. 99/110/2010 al Tribunalului Bacău — Secția civilă, Maria-Stela Petre și Tiberiu Augustin Fodor în Dosarul nr. 3.753/84/2010 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă, Niculina Marin în Dosarul nr. 3.083/116/2010 (număr în format vechi 3.464/C/2010) al Tribunalului Călărași — Secția civilă, Iulius Filip în Dosarul nr. 22.631/3/2010 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, Florian Soponea, Liviu Mehelean, Virginia Maxin (fostă Mehelan), Terezia Prodan (fostă Mehelan), Ianos Mehelan, Maria Vegh (fostă Mehelan), Petru Mehelean, Lucia Roșca, Tatiana Nedelea, Iuliana Damian, Aurelia Bodea și Paraschiva Gâlgău în dosarele nr. 342/84/2010, nr. 72/112/2010, nr. 5.537/117/2009 și nr. 6.313/117/2009 ale Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, din oficiu, de către Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie în Dosarul nr. 4.614/117/2009, Dumitra Mircea, Constantin Mircea și Gheorghe Mircea în Dosarul nr. 318/89/2010 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă, Sandina Maria Chețan în Dosarul nr. 1.321/102/2010 (număr în format vechi 2.742/2010) al Tribunalului Mureș — Secția civilă, Gheorghe Kaizer în Dosarul nr. 853/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă și Daniela Stănescu în Dosarul nr. 21.889/3/2010 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra Dosarului nr. 4.389D/2010 și arată că partea Direcția Generală a Finanțelor Publice Călărași a depus o cerere de amânare a judecării cauzei, motivată de necesitatea obținerii unui mandat special de la Ministerul Finanțelor Publice în vederea asigurării apărării în cauză.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare, deoarece Ministerul Finanțelor Publice a fost citat în cauză în calitate de parte.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată de Direcția Generală a Finanțelor Publice Călărași.

Magistratul-asistent referă asupra Dosarului nr. 4.411D/2010 și arată că autorii excepției, Maria-Stela Petre și Tiberiu Augustin Fodor, au depus la dosar o cerere privind judecarea cauzei în lipsă.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 4.379D/2010, nr. 4.389D/2010, nr. 4.410D/2010, nr. 4.411D/2010, nr. 4.423D/2010, nr. 4.431D/2010, nr. 4.445D—4.449D/2010, nr. 4.457D/2010, nr. 4.663D/2010, nr. 4.671D/2010 și nr. 4.721D/2010, având în vedere că acestea au un obiect identic.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.389D/2010, nr. 4.410D/2010, nr. 4.411D/2010, nr. 4.423D/2010, nr. 4.431D/2010, nr. 4.445D—4.449D/2010, nr. 4.457D/2010, nr. 4.663D/2010, nr. 4.671D/2010 și nr. 4.721D/2010 la Dosarul nr. 4.379D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, deoarece, prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.354/2010, textele de lege criticate au fost declarate neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.588/89/2009, **Curtea de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.** Excepția a fost ridicată de Ioan N. Adam cu prilejul soluționării apelului împotriva Sentinței civile nr. 876 din 29 iunie 2010, pronunțată de Tribunalul Vaslui într-o cauză având ca obiect pretenții.

Prin încheierile din 7 octombrie 2010, pronunțate în Dosarul nr. 2.864/116/2010 (număr în format vechi 3.229/C/2010) și în Dosarul nr. 3.083/116/2010 (număr în format vechi 3.464/C/2010), **Tribunalul Călărași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.** Excepția a fost ridicată de Alexandru Domnica și Niculina Marin în cauze având ca obiect acordarea de despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 11 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 99/110/2010, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.** Excepția a fost ridicată de Cătălin Ovidiu Petrescu și Georgeta Ignat într-o cauză având ca obiect pretenții.

Prin Încheierea din 18 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.753/84/2010, **Tribunalul Sălaj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.** Excepția a fost ridicată de Maria-Stela Petre și Tiberiu Augustin Fodor într-o cauză având ca obiect obligația de a face.

Prin Încheierea din 20 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 22.631/3/2010, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. I și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010. Excepția a fost ridicată de Iulius Filip într-o cauză civilă având ca obiect acordarea de despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 22 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 342/84/2010 și prin încheierile din 13 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 72/112/2010, 5.537/117/2009, 4.614/117/2009 și nr. 6.313/117/2009, **Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.** Excepția a fost ridicată de Florian Soponea, Liviu Mehelean, Virginia Maxin (fostă Mehelan), Terezia Prodan (fostă Mehelan), Ianos Mehelan, Maria Vegh (fostă Mehelan), Petru Mehelean, Lucia Roșca, Tatiana Nedelea, din oficiu, de către Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, Iuliana Damian, Aurelia Bodea și Paraschiva Gâlgău cu prilejul soluționării apelurilor declarate împotriva Sentinței civile nr. 1.986 din 1 aprilie 2010, pronunțată de Tribunalul Sălaj, împotriva Sentinței civile nr. 4.501 din 14 iunie 2010, pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud, împotriva Sentinței civile nr. 272 din 24 martie 2010, pronunțată de Tribunalul Cluj, împotriva Sentinței civile nr. 288 din 26 martie 2010, pronunțată de Tribunalul Cluj, și împotriva Sentinței civile nr. 248 din 17 martie 2010, pronunțată de Tribunalul Cluj, în cauze având ca obiect despăgubiri solicitate în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 13 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 318/89/2010, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.** Excepția a fost ridicată de Dumitra Mircea, Constantin Mircea și Gheorghe Mircea într-o cauză civilă având ca obiect repararea unor prejudicii cauzate de erori judiciare, în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 19 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.321/102/2010 (număr în format vechi 2.742/2010), **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.** Excepția a fost ridicată de Sandina Maria Chețan într-o cauză civilă având ca obiect pretenții formulate în temeiul Legii nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 20 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 853/108/2010, **Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.** Excepția a fost ridicată de Gheorghe Kaizer cu prilejul soluționării apelului declarat împotriva Sentinței civile nr. 236 din 7 aprilie 2010, pronunțată de Tribunalul Arad într-o cauză civilă având ca obiect Legea nr. 221/2009.

Prin Încheierea din 11 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 21.889/3/2010, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.** Excepția a fost ridicată de Daniela Stănescu într-o cauză civilă având ca obiect Legea nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate generează multiple discriminări atât între persoanele injust condamnate de regimul comunist, în funcție de existența sau inexistența unei hotărâri judecătorești definitive, cât și între acestea și alte persoane îndreptățite la daune morale, în baza altor acte normative.

Astfel, există persoane care au obținut deja hotărâri judecătorești definitive sau irevocabile în temeiul Legii nr. 221/2009, nemodificată, prin care statul român a fost obligat la plata unor sume mai mari decât suma de 10.000 euro (cuantumul plafonat al despăgubirilor), iar persoanele care au obținut în primă instanță despăgubiri sau care vor introduce, în viitor, acțiuni similare vor obține despăgubiri plafonate în raport cu cele deja acordate, prin hotărâri definitive, până la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, astfel încât unor persoane aflate în situații similare li se va aplica un tratament juridic diferit. Se creează totodată discriminări față de persoanele arestate în prezent, conform dreptului comun, care au posibilitatea de a obține despăgubiri al căror cuantum nu este plafonat.

În opinia autorilor se încalcă și principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, deoarece ordonanța menționată se aplică și situațiilor în care există o hotărâre pronunțată în primă instanță, care, deși nu este definitivă, este legală și temeinică în raport de legislația aflată în vigoare la momentul pronunțării acesteia. Prin actul normativ criticat se ajunge practic la situația în care temeiurile de drept invocate prin cererea de chemare în judecată sunt schimbate retroactiv, prin incidența unei legi modificatoare. Or, pentru cererile depuse anterior intrării în vigoare a ordonanței menționate, s-a dobândit vocația de a obține despăgubiri în condițiile Legii nr. 221/2009, nemodificată, fără posibilitatea aducerii unor limitări ulterioare. Dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 retroactivează, deoarece tind să rezolve o situație juridică care s-a născut anterior intrării în vigoare a actului normativ. Sunt invocate, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 830/2008 și Decizia Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. LII (52) din 4 iunie 2007 privind examinarea recursului în interesul legii, prin care s-a stabilit că legea aflată în vigoare la data formulării cererii este aplicabilă în tot cursul procesului.

Restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, instituită prin ordonanța menționată, nu se încadrează în niciuna dintre ipotezele stabilite de prevederile art. 53 din Constituție.

Prin introducerea unor plafoane derizorii de despăgubiri, al căror cuantum nu mai este lăsat la libera apreciere a judecătorului, sunt afectate dreptul fundamental la egalitate și dreptul la un proces echitabil și sunt încălcate dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție.

De asemenea, actul normativ menționat prin care, contrar Constituției, a fost modificată o lege organică, Legea nr. 221/2009, a fost adoptat în absența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu putea fi amânată. În acest sens, autorii excepției arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, fiind motivată formal, încalcă exigențele constituționale privind obligația de motivare a urgenței, deoarece „motivația Guvernului pentru introducerea pragurilor la acordarea daunelor morale ține strict de interesele acestuia de a nu fi obligat la plata prejudiciilor efectiv suferite de cei persecutați de regimul comunist”.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 poate fi privită ca o reală expropriere, contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Dreptul la despăgubiri, consacrat de Legea nr. 221/2009, intră în sfera noțiunii de „bun”, în sensul art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar limitarea acestuia prin dispozițiile legale criticate, aplicabilă neuniform persoanelor vizate, determină o diferență de tratament, nepermisă de art. 14 din Convenția europeană. Sunt invocate, de asemenea, aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în ceea ce privește acordarea de despăgubiri cu titlu de reparație morală, spre exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele *Konolos împotriva României*, 2008, *Crișan împotriva României*, 2003, *Rotaru împotriva României*, 2000, *Dalban împotriva României*, 1999, *Voiculescu împotriva României*, 2009.

Limitarea despăgubirilor este de natură a crea o contradicție între valorile despăgubirilor impuse prin lege și cele pe care un judecător independent le poate aprecia ca fiind echitabile într-o anumită cauză. Contrar principiul separației puterilor în stat, prin introducerea unor plafoane derizorii, are loc o imixtiune în atribuțiile puteri judecătorești, singura în măsură să aprecieze gravitatea prejudiciului și suma echitabilă convenită ca reparație.

În fine, autorii excepției consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 se caracterizează prin imprevizibilitate și creează pentru stat o situație favorabilă, nejustificată.

Curtea de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie își exprimă opinia în sensul că dispozițiile art. I pct. 1 și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale, în măsura în care încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul Călărași — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.864/116/2010, apreciază că dispozițiile invocate nu sunt neconstituționale, iar în Dosarul nr. 3.083/116/2010, instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă dispozițiile art. 4 și art. 16 din Constituție, precum și principiul neretroactivității legii civile. În opinia instanței judecătorești, prevederile legale criticate nu contravin dreptului la un proces echitabil și nici dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

Tribunalul Bacău — Secția civilă arată că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale în raport cu art. 1 alin. (5) și art. 16 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul Sălaj — Secția civilă opinează că prevederile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu sunt conforme cu art. 16 din Constituție și că dispozițiile art. II din actul normativ menționat încalcă principiul neretroactivității legii civile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție. Instanța de judecată achiesează la punctul de vedere exprimat de reclamant și cu privire la încălcarea dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, întrucât plafonarea despăgubirilor la un anumit quantum intră în marja de apreciere a statului, aspect ce nu vine în contradicție cu prevederile constituționale evocate.

Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie își exprimă opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Tribunalul Vaslui — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată doar în ceea ce privește încălcarea, prin art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 53 din Constituție. Prin apariția acestei ordonanțe de urgență se creează premisele apariției unor situații juridice discriminatorii pentru persoanele care au obținut hotărâri definitive, față de cele care nu au obținut asemenea hotărâri, cauzele lor fiind încă în curs de judecată, sau care vor introduce în viitor asemenea acțiuni. O asemenea discriminare nu se circumscrie cazurilor expres și limitativ prevăzute de art. 53 din Constituție, în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți. Instanța judecătorească arată totodată că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor art. 20 și art. 21 din Constituție.

Tribunalul Mureș — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate invocată este întemeiată, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 contravenind principiilor consacrate de art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție.

Curtea de Apel Timișoara — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 este întemeiată, întrucât se încalcă art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și art. 124 alin. (3) și art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă apreciază că prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, iar cele ale art. I pct. 1 din actul normativ menționat încalcă și principiul egalității în drepturi și al nediscriminării, consacrat de art. 1, art. 4 și art. 16 din Constituție și de art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit Încheierii de sesizare din 20 octombrie 2010, pronunțată de Tribunalul București — Secția a V-a civilă în Dosarul nr. 22.631/3/2010, acesta îl constituie prevederile art. I și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada

6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010. Cu toate acestea, din motivarea excepției cuprinsă în notele scrise ale autorului rezultă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie doar prevederile art. I pct. 1 și art. II din această ordonanță de urgență. Cât privește celelalte încheieri de sesizare, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. I pct. 1 și ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010.

În aceste condiții, instanța constituțională urmează să se pronunțe numai asupra prevederilor art. I pct. 1 și art. II din ordonanța de urgență menționată, prevederi care au următorul cuprins:

— Art. I pct. 1: *„Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. *La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:*

«a) *acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în quantum de până la:*

1. *10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;*

2. *5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;*

3. *2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».”;*

— Art. II: *„Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele legale criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 privind statul român, ale art. 4 privind unitatea poporului și egalitatea între cetățeni, ale art. 11 alin. (1) și (2) privind obligația statului român de a îndeplini obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte și tratatele ratificate de Parlament, ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 115 alin. (4), (5) și (6) privind condițiile adoptării și intrării în vigoare a ordonanțelor de urgență, precum și limitele adoptării acestora și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu, față de dispozițiile contrare din legile interne, și ducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării.

De asemenea, în opinia autorilor excepției sunt încălcate prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție

privind protecția proprietății, ale art. 3 din Protocolul nr. 7 la Convenție privind dreptul la despăgubiri în caz de eroare judiciară, ale art. 20 și art. 21 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, referitoare la egalitatea în fața legii și nediscriminarea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 sunt neconstituționale. Cu acel prilej, Curtea a statuat că dispozițiile legale criticate instituie o inechitate, fără o motivare temeinică, obiectivă și rațională.

Totodată, Curtea a observat că „tratamentul juridic diferențiat aplicat celor care se consideră îndreptățiți la despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnarea politică, în funcție de momentul în care hotărârea pronunțată de instanță privind dreptul la despăgubiri rămâne definitivă, afectează drepturile persoanelor care nu dețineau o hotărâre definitivă la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010”.

În consecință, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi.

De asemenea, Curtea a constatat că „prevederile legale criticate încalcă și principiul neretroactivității, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție, în sensul că se aplică inclusiv situațiilor în care există o hotărâre judecătorească pronunțată în primă instanță, care, deși nedefinitivă, poate fi legală și temeinică prin raportare la legislația aflată în vigoare la data pronunțării acesteia. Astfel, la data introducerii cererii de chemare în judecată, sub imperiul Legii nr. 221/2009, nemodificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, s-a născut un drept la acțiune pentru a solicita despăgubiri neplafonate sub aspectul întinderii, iar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu constituie norme de procedură pentru a se invoca principiul aplicării sale imediate, ci este un act normativ care cuprinde dispoziții de drept material, astfel că legea aflată în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată este aplicabilă pe tot parcursul procesului”.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că dispozițiile art. I pct. 1 și art. II ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 „înfrâng și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție, deoarece afectează un drept fundamental — egalitatea în drepturi a cetățenilor, consfințit în prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1)”.

Având în vedere argumentele expuse, Curtea a observat că „nerespectarea acestor norme constituționale atrage și înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit cărora, «În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie»”.

În aceste condiții, Curtea constată că în prezenta cauză sunt incidente dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”.

Reținând că acest caz de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate a intervenit după sesizarea Curții, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Ioan N. Adam în Dosarul nr. 3.588/89/2009 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Alexandru Domnica în Dosarul nr. 2.864/116/2010 (număr în format vechi 3.229/C/2010) al Tribunalului Călărași — Secția civilă, Cătălin Ovidiu Petrescu și Georgeta Ignat în Dosarul nr. 99/110/2010 al Tribunalului Bacău — Secția civilă, Maria-Stela Petre și Tiberiu Augustin Fodor în Dosarul nr. 3.753/84/2010 al Tribunalului Sălaj — Secția civilă, Niculina Marin în Dosarul nr. 3.083/116/2010 (număr în format vechi 3.464/C/2010) al Tribunalului Călărași — Secția civilă, Iulius Filip în Dosarul nr. 22.631/3/2010 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă, Florian Soponea, Liviu Mehelean, Virginia Maxin (fostă Mehelan), Terezia Prodan (fostă Mehelan), Ianos Mehelan, Maria Vegh (fostă Mehelan), Petru Mehelean, Lucia Roșca, Tatiana Nedelea, Iuliana Damian, Aurelia Bodea și Paraschiva Gâlgău în dosarele nr. 342/84/2010, nr. 72/112/2010, nr. 5.537/117/2009 și nr. 6.313/117/2009 ale Curții de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, din oficiu, de către Curtea de Apel Cluj — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie în Dosarul nr. 4.614/117/2009, Dumitra Mircea, Constantin Mircea și Gheorghe Mircea în Dosarul nr. 318/89/2010 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă, Sandina Maria Chețan în Dosarul nr. 1.321/102/2010 (număr în format vechi 2.742/2010) al Tribunalului Mureș — Secția civilă, Gheorghe Kaizer în Dosarul nr. 853/108/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția civilă și Daniela Stănescu în Dosarul nr. 21.889/3/2010 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 iunie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 526075